

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

121. Iudicium de supradictis opinionibus. Ex quibus sequeretur posse
Regulares hodie absoluere à casibus Episcopis reseruatis, non obstantibus
Decretis Clem. VIII. & Urbani VIII. quod non approbatur. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

RESOL. CXXI.

Indicium de supradictis opinionibus.

Ex quibus sequeretur, posse Regulares hodie absolvere à casibus Episcopis referuatis, non obstantibus Decretis Clem. VIII. & Urbani VIII. quod non approbatur.

Et respondetur ad aliqua argumenta pro privilegio Societatis Iesu concessio ab Greg. XIII. in Bulla, qua incipit Decet Romanum Pontificem, & adducitur Decretum Sacrae Congregationis ex ordine Urbani VIII. reuocans tale privilegium, &c.

Et arguitur, quod casus Papales occulti, Vigore Concilij Triid. desinunt esse Papales & efficiuntur Episcopales, ex quibus Regulares possunt absolvere toties, quoties. Ex part. 12. tract. 2. Resol. 28.

§. 1. QVæ in postremis his Resolutionibus dicta sunt, satis grata fuisse Regularibus non dubito, sed bona eorum venia, ego illa non approbo, & improbabilem puto sententiam ipsi fauentem, etiam si mihi constaret authenticè de adducta confirmatione privilegiorum facta ab Urbano VIII. de qua tantum testatur est mihi, vir quidam doctus ex Hispania & iam puto cum Bonacina privilegia Regularium, fuisse reuocata ex Bulla Gregor. X. unde non posse illos à censura fulminata in dicta Bulla absolui. Et ad doctrinam superius allatam de confirmatione privilegiorum ex certa scientia, ac de plenitudine potestatis, & sine clausulis restrictiuis, respondeo me latè hanc sententiam impugnasse in part. 11. tractat. 2. res. 67. contra Brunum Cassaigh, ideo me remitto ad ea, quæ ibi adduxi. Vide etiam ea, quæ adducit Iuniparus in defens. iur. Pontif. q. 4. c. 2. n. 11. cum segg. & Americus de officio Datarij, lib. 1. c. 15. §. 1. n. 73. Et si hæc doctrina esset admitenda, sequitur hodie posse Regulares absolvere à casibus Episcopo specialiter referuatis, non obstantibus Decretis Clem. VIII. & Urbani VIII. & hoc quia post dicta decreta ipsemet Urbanus VIII. confirmavit privilegia Regularium cum clausula ex certa scientia. Et hanc sententiam tenet ex hoc principio ex Dominicanorum familia Magister Hinoiosa in directorio decisionu Regularium verb. Confessarius fol. 109. à tergo, vbi loquens de decretis Pontificis circa casus referuatos Episcoporum, sic ait. Sed predicta statuta, & declarationes nihil impedire, quo minus Fratres Ordinis absolvere possint a predictis casibus referuatis, ex eo constat, quia licet per verumque Statutum reuocentur nostra privilegia, quoad ea, quæ in huiusmodi declarationibus continentur; iam verò nunc eadem nobis privilegia restituta sunt per Sanctissimum Dominum nostrum Urbanum VIII. (vbi dicemus verbo, Confirmatio privilegiorum) consequenter eorum facultate poterunt Prælati Regulares in subditos, & Sacerdotes Regulares expositi in fratres, & seculares sibi concessa potiri. Ne tamen cæcus in precipitium deturberis, expedit maxime, autem considerare quid possis per privilegia, quid per illa concedatur, quid negetur, quid restringatur. Huculque Hinoiosa, quem postea ex aliis etiam rationibus sequuti sunt ex Societate Iesu Andreas Mendo in Bullam Cruciatam disp. 23. c. 4. n. 49. cum segg. Anton. Quintanaduénas in theol. moral. tom. 1. tract. 3. fing. 15. & 16. Ex Franciscanis Brunus Cassaigh de privileg. Regul. tract. 5. cap. 2. prop. 2. Ex Carmelitanis Urbanus ab Ascensione in Theol. moral. tract. 2. disp. 21. c. 1. regula 7. Ex Disceatensis Sanctif. Trinit. Leander de conf. 10. 4. tr. 2. §. 2. q. 79. Ex clericis Regularibus Marcus Vidal. in Arca theol. moral. tit. de Casibus referu. inquis. 1. n. 118. cum segg. asserentes posse hodie Regulares absolvere à casibus Episcopis referuatis.

Tom. IX.

2. Sed cautè in his materiis procedendum est, nec sapere plus, quam oportet sapere, ideo hanc sententiam ego non approbo, stante Decreto Sacrae Congregationis emanato anno 1628. tenoris sequentis. Sacra Congregatio S. Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, censuit, per confirmationes privilegiorum, quas Regulares à Sede Apostolica obtinuerunt post sacrosanctum Concil. Triid. nequaquam renixisse privilegia, prius ab eodem Concilio, ac deinde etiam ipsius Congregationis decretis sublata, atque extincta, si quæ habebant absolendi à casibus Ordinario loci referuatis. Quemadmodum nec indulta absolucndi à casibus contentis in Bulla, quæ in die Cœnæ Domini legi consuevit, vt potè sublata per annum ipsius Bullæ publicationem, vires, aut robor acquisiuisse ex subsequentiis privilegiorum confirmationibus. Ac proinde Regulares cuiusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & institui etiam necessario exprimendi, nec intra, nec extra Italiam, in vim privilegiorum, aut confirmationum eiusmodi, quas, vel hætenus obtinuerunt, vel deinceps, forte obtinebunt, posse quæpiam absolvere ab eisdem casibus in Bulla Cœnæ, aut Ordinario loci referuatis, ac si secus egerint, absolutiones nullas, atque irritas fuisse, ac fore. Quod approbavit Urb. VIII. 17. Nouemb. 1628. Sed Merolla 10. 3. disp. 6. c. 5. dub. 2. n. 61. asserit ad hoc decretum S. Congregat. supposito, quod sit authenticum, nihil aliud responderi possit, nisi, quod intelligatur de confirmatione simplici, seu in forma communij; non autem de illa, quæ est ex certa scientia. Ita Merolla, sed hoc est eludere mentem S. Congregationis. Et ideo ne deserat nostrâ sententiam negatiuum tenere tanquam veram, & certam, quam nouissimè cit. tenet Garcias in Politica Regul. 10. 2. tr. 10. diffic. 5. dub. 2. punct. 4. n. 27. in fine, & me cit. Gallegus de Vera Bull. Cruc. cap. 12. claus. 12. dub. 174. Vide etiam Trullenc. in Bull. Cruc. lib. 1. §. 9. dub. 3. n. 11. Peyrin. de Privileg. Regul. Constit. 1. Iulij 11. n. 63. & tom. 3. in Addit. ad Const. Sixt. IV. c. 2. n. 38. Lezan. in summ. tom. 1. c. 13. n. 17. Nouarium in Lucerna Regul. v. Regulares quoad confessiones n. 17. & 21.

3. Restat modo respondere ad aliqua argumenta, quæ in contrarium adduci possunt, quia Greg. XIII. in Bulla, quæ incipit; Decet Romanum Pontificem, &c. concessit Patribus Societatis Iesu, quod eorum privilegia ex qualibet derogatione minimè censentur reuocata, nisi de illis fieret expressa mentio vt obseruat Hurtadas de Mendoza tom. 2. de Spe, & Charit. disp. 107. sect. 21. §. 201. Cassaigh de privilegijs Regular. tract. 5. cap. 3. prop. 1. & Martinus de San Ioseph post Regulam S. Francisci in comp. Confess. verb. Absolutio num. 566. vbi sic ait. Tambien se puede absolver de la descomunion de los duelos por nuestros privilegios, porque participamos de la Compañia de IESVS, de Gregorio XIII. en la Bula, qua comienca; Decet Romanum Pontificem, &c. concede que no queden derogados per qualquiera reuocation si expressamente no se hiziere mencion dellos, y aunque Bonacina disp. 2. de contact. quart. 6. punct. 2. num. 15. dize, que Clemente VIII. en la Bula qua comienca. Sac. Congregatio, &c. renoco todos los privilegios de las Religiones, para la absolucion de la descomunion por el duelo solenne (que para los desafios priuados bien confessa; que no estan renocados nuestros privilegios (mas desta Bula no se que aya mas noticia, ni la he visto autentica, y quando lo estè, no obstará si no reuoca en particular los privilegios de la Compañia de IESVS, como queda dicho. Ita ille, cui etiam adde Bertrandum Loth. in resol. theol. tract. 6. art. 7. Sed in Constitutione Gregorij X. de qua loquimur nulla fit expressa mentio

99

Sup. hoc pro duellis in to. 7. tr. 1. Ref. 275. & in aliis eius primæ annot.

de reuocatione priuilegiorum Societatis Iesu: ergo dicendum est non esse reuocata,

Sup. hoc Decretum melius in 10. 7. tit. 1. Ref. 171. §. vlt. per totum.

4. Respondeo, extare Decretum Sacre Congregationis ex ordine Urbani VII. tenoris sequentis, Occasione accepta, quod multæ Religiones haberet priuilegia, quod in Constitutionibus generalibus à Sede Apostolica editis, vel edendis non comprehenderentur nisi de eis specialis, specifica, individualis, seu expressa mentio fieret, declarauit, quod Constitutiones Apostolicæ editæ in concernentibus fidem Catholicam, & sanctæ Inquisitionis officium, ac Constitutiones, dispositiones, & ordinationes edendæ, tam per ipsum, quam per Romanos Pontifices Successores tam circa prædictam materiam, quam super quacunque alia re, negotio, seu materia comprehendat omnes Regulares, quomolibet priuilegiatos, nisi specialiter, & expressè excipiantur, etiamsi ipsi forent magis speciali nota, & expressione digni eiusque priuilegia, gratiæ, & indulta à Sede Apostolica præfata etiam sub quibuscunque tenoribus, & formis, ac cum quibusuis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, scientia, ac de potestatis plenitudine similibus, & consistorialiter etiam contemplatione, vel ad instantiam Imperatoris, Regum, & aliorum Principum, tam per viam meræ concessionis, quam communicationis, & aliàs quomodolibet concessa respectiue sint. Ita decretum sub die 5. Nouemb. 1635. Sed aliqui respondent, hoc decretum non officere pro casu nostro; nam loquitur de Bullis Pontificiis edendis, non editis. Alij obseruant etiam post dictum decretum Pontifices quando uolunt reuocare priuilegia Societatis, illa nominatim exprimere, ut fecit nouissimè Innocentius X. sub die 14. 1638. in causa Angelopolitana. Vnde in casu nostro dicendum est cum Bonacina, ubi supra, clausulas in fine Constitutionis Gregorij X. Quatenus opus est, &c. Quorum tenores, &c. includere quæcumque priuilegia necessariò exprimenda, ideo non obstat priuilegium adductum pro Societate Iesu.

Sup. hoc in Ref. not. seq.

5. Arguitur secundo ex alio amplo priuilegio concessio etiam inelytæ Societati Iesu, de quo me citato sic asserit Andreas Mendo in Bull. Cruciatæ disp. 23. c. 4. n. 50. Accedit pro Societate Iesu priuilegium quoddam omnes scrupulos in hac parte tollens. Scilicet Gregorius XII. in Bulla prima ipsius, quæ incipit, *Aquum reputamus*: concessit Societati, ut nullius priuilegij, aut indulti reuocatio præiudicet iuribus ipsius Societatis, nisi sit illi insinuata, & intimata per trinas distinctas litteras eundem tenorem continentibus, tribus distinctis vicibus. Vnde hi docent derogationem priuilegiorum in amplissima forma non præiudicare priuilegiis Societatis, quia non censetur reuocatum priuilegium, dum non seruetur forma, quæ ad eius reuocationem requiritur, & sic decisum fuisse in Rota Prouinciæ Marchiæ, affirmant.

6. Intimatio autem fieri debet vel immediatè ipsi Præposito Generali Societatis, qui eam reuocationem per totam Religionem euulget; vel nomine Pontificis faciendâ est ab Ordinariis ad Superiores Societatis. Nec sufficit, si fiat in locis publicis, ut in Ecclesiis Cathedralibus, quia ea intimatio nõ fit Societati, ut Bulla exprimit, nec sufficit, si fiat per verba, aut vna vice; cum requiratur fieri per litteras, & tribus vicibus. Et quamuis Gregorius XIII. non potuerit limitare potestatem Successorum, ideoque hi valeant eius Bullâ reuocare, dum verò per externa signa sufficienter manifestatiua reuocationis, id non præstent, non censenda sunt reuocata Societatis priuilegia: sic verò, si sufficientibus verbis denotetur derogati huic Gregorij concessionem. Ita Mendo. Quod qui-

dem priuilegium comprehendere alios Regulares per communicationem tradit ex Dominicanorum familia me citato Magister Donatus tom. 1. tract. 13. g. 22. Et de tali priuilegio testatur etiam me citato Samuel de sepult. tract. 1. contr. 15. num. 16. Martinus de San Ioseph. post Reg. S. Francisci fol. 599. n. 13. & me cit. Crescencius in Præsidio Romano lib. 3. n. 35. & me cit. Marcus Vidal. in Arca Theol. moral. tit. de Duello Inquis. 6. num. 17. Cassaing. de priuileg. Regnl. par. 1. tract. 1. cap. 5. prop. 5. Baunius in Theolog. moral. to. 1. tract. 5. quest. 19. præter Amicum, Amatam, & Cherubinum * alibi à me citatos; Scio charissimum Patrem Lezanam asserere hoc priuilegium concessum Societati, non esse absolutum, sed pro casu particulari nempe Iudicum Conseruatorum, ac supradicti Doctores loquuntur de tali priuilegio, ut priuilegium absolutum. Verum quicquid sit de hoc, sciat doctissimus, & amicissimus Lezana Paulum III tale priuilegium genericè, & absolute concessisse Patribus Benedictinis sub die 5. Nouemb. 1537. ut patet in Bullario Cassinensi Constit. 156. num. 8. fol. 157. sic enim in dicta Constitutione habetur. *Nec decernentes eisdem priuilegiis, indultis, ac præsentibus litteris, & in eis contentis clausulis quibuscunque, etiam per quacunque litteras Apostolicas, etiam quasuis generales, vel speciales, etiam derogatoriarum derogatorias, efficaces, & insolitas clausulas, ac irritantia decreta, sub quacunque verborum concessione in se continentia, nullatenus derogari posse, nec derogatum censeri, nisi de illarum, ac præsentium litterarum tenoribus de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, ac specifica data specialis, & expressa mentio, facta fuerit, ac huiusmodi derogationes per tres distinctas litteras eundem tenorem continentibus, tribus similiter distinctis vicibus pro tempore existentibus Præsidentis, Definitoribus, & Visitatoribus prædictis legitime intimata, & insinuata fuerint, ac ipsorum Præsidentis, Definitorum, & Visitatorum ad id expressus accedat assensus, & aliter factæ derogationes nemini suffragari.* Vide etiã amice Lector amplissimum priuilegium ex quo ferè semper priuilegia Regularium minimè reuocata remanent, quid ergo dicendum?

7. Respondeo, me olim acriter pugnasse pro Priuilegio concessio Societati à Gregorio XIII. Sed postea propter Romanum incolatum mutasse sententiam, vidi enim stylym Curie, & Praxim Romanorum Pontificum esse in contrarium, nam in reuocatione priuilegiorum Regularium contenti sunt apponere tantum aliquas clausulas nec vquam solent intimare per dictas reuocationes priuilegiorum Superioribus Regularium eo modo, & forma, quæ præscribitur in dictis priuilegiis Pauli III. & Gregor. XII. sed ad summum apponunt clausulam, *Ac si fuerint personaliter intimata* ut fecit Gregorius X. in Bulla de qua loquitur: ergo, &c. Et ita me citato tenet Episcopus Berbastrensis Antonius Frances vit doctissimus, & amicissimus in Pastoralis Regularium p. 2. g. 13. num. 18. & etiam me citato moribus & scientia conspicuus Episcopus Ioannes Palafox in sua Defensione Canonica ad Regem part. 3. n. 93. quam per humaniter ex Hispania ad me misit. Et me etiam citato idem docet Thomas Hurtado de Vero Martyrio Fidei Resol. 67.

8. Arguitur tertio, secundum Castrum Palatum virum quidem doctum, ut diximus. Gregorius X. in hac Bulla non reuocauit facultatem concessâ Episcopis in Concilio Tridentino sess. 24. c. 8. de Reform. Ergo hodie Regulares etiam possunt acsoluere ab excommunicatione lata à Gregorio X. si sit occulta. Probo consequentiam, quia casus Papales oculi vigore dicti Concilij Tridentini, desinunt esse Papales,

Papales, & efficiantur Episcopales, ex quibus Regulares possunt absoluer toties quoties. Et ita præter Sanchez, Leonardum, & alios à me alibi adductos, tenet nouissimè Urbanus in Theol. moral. tract. 2. dist. 1. cap. 1. Regula 8. Cassiaigh in Privileg. Regu. tract. 3. cap. 3. prop. 3. Pellizarius in Man. tom. 2. tract. 8. cap. 3. num. 68. Didacus Frances in Pastoral. tract. 4. quest. 2. num. 11. & Pasqualigus in 99. Can. Cent. 2. quest. 146. num. 6. Delbene de Parlament. Arc. Theol. moral. de Cas. referu. Inquisit. numero 81. & me citato Quantanaduchas in Theol. moral. tom. 2. tract. 4. singul. 2. num. 2. & me citato Leandrus de conf. tom. 4. tractatu 2. disputatione 17. questione 78. & me citato Trullench in Bullam Cruciatam libro. 1. §. 7. cap. 2. dub. 6. numero 4. & me citato Caraffa de Duello tract. 5. sect. 2. questione 6. & me citato Andreas Mendo in Bullam Cruciatam disputatione 23. capit. 5. numero 60. & me citato Martinus de San. Ioseph in Man. Confessor. tom. 1. lib. 1. tractatu 20. de Penit. numero 16. & me citato Gazias in Politica Regulari tom. 2. tractatu 10. difficult. 5. dub. 3. punct. 4. numero 6. & me citato Bertrandus Loth in refel. Belgicis tractatu 1. questione 1. art. 5. & me citato Balsæus verb. Casus referuati numero 39. Itaque in hoc casu Regulares non absoluunt excommunicationem Gregorij X. vigore priuilegiorum, & vt est Papalis, sed vigore Tridentini, vt effecta iam Episcopalis.

9. Dices, hanc doctrinam non approbare Suarez 3. part. tom. 5. de Censuris, disputatione 25. sect. 5. numero 27. Henriquez lib. 6. de Penitentia cap. 14. num. 7. Bonif. 2. 2. questione 64. art. ultim. in fine, Bonacina disputatione 1. de Censuris in communi, questione 3. punct. 2. numero 4. quibus adde nouissimè Antonium Brauum in suo docto tractatu Monastico cap. 13. numero 14. ex errore num. 16. Quia in concessione talis facultatis facta Episcopis, censetur electa industria personarum, ergo non valet inferri ex eo quod possint Episcopi absoluer, posse etiam Priuilegiatos Regulares. Sed respondetur cum Leandro in Regul. Sancti Francisci quest. 8. super cap. 7. num. 63. & 64. & aliis vbi supra, quibus adde Balsæum verb. He. refs num. 18. & me citato Martinum de San. Ioseph. post Regul. Sancti Francisci in Compend. Confess. secul. verb. Absoluer n. 4. Caraffa de Duello tract. 5. sect. 2. q. 6. n. 3. qui citat Bartolum, Baldum, Imolam, Ioan. Andream, Iasonem, Couarruiam, Syluestrum, Angelam, Henriquez, & alios, hos casus occultos, non iure speciali id est ex delegatione competere Episcopis, sed iure ordinario annexi perpetuo dignitati Episcopali, nec exigitur industria personarum Episcopis, alias ita essent personales, vt eos delegare non possent.

10. Confirmatur, quia et si casus Episcopales non desinant esse tales per concessionem peculiarem factam ab Episcopo: at desinerent esse, si Constitutione Synodali concederentur Parochis, & solis illis essent referuati. Ergo similiter, et si casus Papales, non desinant esse tales, eo quod Pontifex illos semel, atque iterum concedat Episcopo, imò et si semper eos concedat Episcopo specialiter desinant esse tales per generalem Constitutionem concedentem eos in perpetuum cuiusque Episcopo, prout conceditur in decreto Tridentini.

11. Verum hæc opinio mihi non placet, perca, quæ alibi notau, & ego assero hanc doctrinam non posse applicari in casu nostro, quia puto cum Bonacina contra Castrum Palauum, Gregorium X. in hac Constitutione reuocasse Concilium Trident. vbi supra. Itaque dicendum est, neque Sum-

mm Pœnitentiarium, neque Episcopos, neque Regulares posse absoluer ab excommunicatione incuria propter fractionem dictæ Bullæ Pij IV. & Gregorij X.

RESOL. CXXII.

An inmodatus censura Pij IV. & Greg. X. possit absolui virtute Bullæ Cruciatæ? Et asseritur priuilegia Bullæ Cruciatæ nunquam censeri reuocata, etiam per Iubileum anni Sancti, & etiam per publicationem Bullæ Cene? Et aditur Bullam prodesse Siculis, v. g. & Hispanis extra Siciliam, & Hispaniam existentibus, si alius pro ipsis Bullam suscipiat. Ex part. 12. tractat. 2. Refol. 29.

§. 1. **C**onstanter, & sine vlla trepidatione affirmatiuè respondeo, nam post dictas Bullas, fuit à Summis Pontificibus concessum priuilegium Bullæ Cruciatæ, ex qua Confessarij facultatem excipiunt absoluedi à quibuscumque Censuris Pontifici referuatis eo modo, vt in dicta Bulla continetur. Imò absolute dicendum est priuilegia Bullæ Cruciatæ nunquam censeri reuocata etiam per Iubileum Anni Sancti, & etiam per publicationem Bullæ Cene, vt ego olim sustinui contra doctissimum, & amicissimum Clementem Merlinum S. Rotæ Decanum, & probat nouissimè Andreas Mendo in Bull. Cruc. disp. 1. cap. 7. per totam, & me citato Serius tom. 2. in Bullam Cruc. disp. 2. diffie. 3. §. 1. q. 9. n. 1. Fagundez, Bardot, Trullench, & aliis, quibus adde me citato Leandrum de Cens. tom. 4. tract. 2. disp. 15. q. 7. Verricelli de Apof. Mission. tr. 4. q. 93. n. 3.

2. Vnde si aliquis Siculus, verbi gratia, inueniretur tempore Conclauis Romæ, si incidisset in censuras latus à Pio IV. & Gregorio X. mittendo, vel recipiendo literas intra, & extra Conclauem, vtique in tali casu posset virtute Bullæ, quam suppono in Sicilia sumpsisse absolui à supradictis excommunicationibus incurtis; nam priuilegia Bullæ quoad absolute censurarum valent pro illo anno vbique locorum inueniatur, qui sumpsit Bullam, excepto priuilegio comedendi oua, & lacticiam, vt me citato tradit Andreas Mendo in Bull. Cruc. disp. 3. cap. 2. num. 6. Villalobos tract. 27. in tit. à num. 2. Rodriguez §. 1. dub. 1. Vega tom. 1. summ. cap. 43. cas. 8. & cap. 14. ces. 15. & tom. 2. cap. 7. cas. 17. Ferdinand. in exam. Theolog. mor. part. 3. cap. 9. §. 2. Anton. Gomez in explicat. Bull. cap. 3. Tuillench lib. 1. §. 1. dubitat. 5. Patet Suarez lib. 8. de legib. cap. 26. n. 4. Mouré in sum. p. 3. c. 9. §. 2. Basil. Legionens. in manuscript. expos. Bull. c. 2. num. 16. Probatur primo, quia priuilegium personale adheret personæ, igitur, vbicumque sit, eo vti valet. Secundo, quia priuilegium Bullæ extinguitur, vbicumque extincta persona, quod in priuilegio personali est onerosum; ergo manet vbicumque, persona permanente, quod in eo est fauorabile, alioquin sustineret onus, & non commodum priuilegij personalis. Tertio priuilegium sine temporis limitatione concessum, in quouis tempore tenet, & concessum indefinite sumitur vniuersaliter, vt de infinitis iuris locutionibus docent Interpretes; at Bullæ priuilegium non conceditur cum limitatione loci ad permanentiam, ergo vbicumque eo vti licebit, vbi etenim lex non distinguit, nec nos distinguere debemus, nisi inde aliqua turpitudine sequatur.

3. Imò aliqui plus addunt, Bullam prodesse Siculis

Sup. hoc supra in Ref. 113. recitant ad med. dium §. 5. eundo.

Super his duobus in tom. 4. tr. 3. Ref. 35. 36. & 37. & in tom. 7. tr. 1. Ref. 251. §. vlt. cursui ad lin. 4. Sed lege eam per totam.

Sup. hoc in tom. 4. tr. 3. late in Ref. 159. & 160. §. 1.

Sup. hoc

MATTI
EXI
X
III